

pool surnud so, ja tahhad siiski veel rahha,
jomisseks! wanna hääbematto! pead sa
siis wina joma, et sa uimase peaga veel
hauda langeksid? nores põlves wäsist oled
sa omma warra raiskand, fest sa nüüd tuu-
ned pudo. Ærra ta läks, ja ei aitnud ühte-
gi. Selle wanna silmisse tuli hääbi, ja
met ollid nemmad täis. Oh Jummal! üt-
les temma, sa tead keik, ja määd ka sedda
vraegu. Minno südda läks halledaks, sed-
da waest wanna Rauko nähes, ja sedva
kuuldes, ei ma teadmud, mis ma teggin,
agga ussinaste ašinini ma omma pole Nubla,
mis mul juures olli temaa kärte, ja läksin
eddas, et ta mo nutto silmis ei pidand
näha saanu. Agga ta joofsis mo járrel, ja
kui ta mind kätte sai, ütles temma, wesi
veel silmis: Teie ollete missiste efsind, ja
wågja sure Rahha tüfli mulle aitnud; ei
ma sovi teid petta, wötked sedda taggasii, ja
andke muile agga ni paljo, ei ma wähhe dl-

lut woin osta fümitamiseks. Ei mitte was-
tasin minna, pea keik enneselle wanna-
te! sa oled sedda wåårt; osta sellega wähhe
wina; agga ütle mulle: kus sa ellad? Ta jub-
hatas muile sedda kooda. Teisel päeval ma
läksin sinnia, ja tee peál káies, mõtlesin ma
jo mitme asiade peale, mis ma temmaga
piddin rakima, ja temma läest küssima;
agga, kui ma sinnia said, oli ta tuunist
sadik jo ãrraürrund. Väl paistis temma
palle peál keik temma maggadus, ja rõmus
lotus. Üks lauio ramat, ja leiba kannikos
ellid temma rodi årcs, kus muud lees ei
elnud, kui ü's õlle lubbo.

Oh! ei se ütke Niketas sedda nüüd olleks
ndiumd! eh! ia olleks wahhest kahhetseenud,
et ta selle Waesele üht jomadega enne surma
kland, kes sedda nüüd eh! Jummalale
kaebas.

6. Wall-lit Hans.
Hans oli omnia noore Hergaga w'ral
maail